

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نشریه پیشرو شماره ۴۱

۱۷ دسمبر ۲۰۱۱

با کوبیدن بر در ملل متحد، فلسطین به آزادی نخواهد رسید

در اواسط ماه سپتمبر سال جاری، محمود عباس رئیس تشکیلات خودگردان فلسطین هنگام سخنرانی اش در مجمع عمومی ملل متحد مسأله عضویت فلسطین به عنوان دولت مستقل در ملل متحد را مطرح کرد. این اقدام موجب محبوبیت محمود عباس و سازمان فتح در میان توده های عرب گردید که از چندین دهه بار جفاهای حکومت های دست نشانده و گوش به فرمان نهادهای مالی جهانی نظیر بانک جهانی و صندوق وجهی بین المللی (آی.ام.اف) را به شانه کشیده اند.

فلسطینی ها نزدیک به شصت سال درگیر جنگ با اسرائیل تا دندان مسلح و مورد حمایت ایالات متحده، بزرگ ترین نیروی نظامی جهان، شاهد به خاک غلتیدن هزاران همسنگر خود بوده اند که جان را در راه رهائی فدا کردند اما گامی هم به پیروزی نزدیک نشدند. شکست فلسطینی ها عمدتاً به دلیل از پشت خنجر خوردن هائی بوده که دولت های ارتجاعی و تسلیم طلب عرب و منطقه پشت آن بوده اند. پترو دالره های عربستان و سایر کشورهای نفت خیز شرق میانه و رفتار کاسبکارانه مصر در قبال فلسطین برای امتیازگیری از غرب زخم های کاری را بر پیکر جنبش آزادیبخش خلق فلسطین نشانده است که با گذشت هر روز فاصله مردم فلسطین از آرمان آزادی اش بیشتر می شود. محمود عباس پس از درگذشت یاسر عرفات در نومبر ۲۰۰۴ به رهبری سازمان الفتح و دولت خودگردان فلسطین انتخاب شد و مشی تسلیم طلبانه عرفات در برابر اسرائیل و امریکا را ادامه داد و تا سرحدی سقوط کرد که آریل شרון جلاد فلسطینی ها در صبرا و شتیلا، او را گنجشک بی پر و بال نام داد. به همین دلیل هم است که سخنان تند و تیز عباس در مجمع عمومی و تروریست خواندن اسرائیل همه را حیرت زده کرد و عجالتاً عباس در انتظار فلسطینیان به شکل عقاب بلند پروازی در آمد که حامیان کرگس صفت اسرائیل را زیر سایه می گیرد.

سخنرانی عباس از تربیونی صورت گرفت که عرفات در سال ۱۹۷۴ از آن در خطاب به سران دولت ها گفت: «در یک دست شاخه زیتون و در دست دیگر تفنگ آزادیخواهی را برداشته ام. مگذارید شاخه زیتون از دستم به زمین بیفتد.» عرفات با دستان خالی از مجمع عمومی ملل متحد بازگشت، و اینک عباس بر همان در می کوبد. قرار است شورای امنیت ملل متحد این میز قمار قلدرهای جنگ افروز درباره عضویت فلسطین به عنوان دولت مستقل تصمیم

بگیرد. شورای امنیت تنها یاد دارد که قطعنامه هائی در تأیید جنگ های خانمانسوز صادر کند و بس. ایالات متحده که به برکت نیروی نظامی و مالی اش حرف اول و آخر را می زند پیشاپیش هشدار داده است که هر نوع رأی گیری درباره عضویت دولت مستقل فلسطین را وتو خواهد کرد. چند روز قبل پس از آن که یونسکو عضویت فلسطین را پذیرفت بلافاصله مورد عتاب ایالات متحده قرار گرفت و کمک سالانه شصت ملیون دالری خود را به این سازمان قطع کرد در حالی که امریکا هر سال صدها ملیون دالر و ده ها مدال و تقدیرنامه به انجوهائی به اصطلاح مدافع حقوق بشر و دموکراسی می دهد .

سال ۱۹۶۷ شاهد یکی از بزرگترین جنگ های اسرائیل با فلسطین و دولت های ناسیونالیست عرب نظیر سوریه، مصر و اردن بود و از آن زمان نزدیک به دو ملیون فلسطینی در کمپ های آوارگان در اردن، سوریه، لبنان و مصر و یک و نیم ملیون دیگر در سرزمین های اشغالی به سر می برند و دو ملیون فلسطینی دیگر به اثر محاصره اقتصادی در غزه زندگی مشقت باری را می گذرانند. اسرائیل پیوسته مناطق مسکونی را بمباران کرده است و با غصب دهات فلسطینی ها و توسعه شهرک سازی به وسعت سرزمین های اشغالی علاوه می کند .

اما تلاش فلسطین برای عضویت در ملل متحد در هیاهوی رسانه ای آزادی سرباز اسرائیلی گلعاد شالیط گم شد که با هزار زندانی فلسطینی محبوس در اسارت گاه های اسرائیل مبادله شد. رسانه های غربی عرب ستیز با تمام توان کوشیدند این مبادله را بیانگر معادل بودن ارزش یک اسرائیلی با هزار عرب برجسته سازند. شالیط در جریان حمله جنگجویان حماس به اسارت گرفته شد. سازمان حماس که خاستگاه قدرتش در غزه است با برنامه ارتجاعی، علاقه به القاعده و وابستگی به رژیم سرکوبگر ایران تنها و تنها بار دوش مبارزه فلسطینی ها بوده و به نحوی ددمنشی های اسرائیل را موجه می نمایاند.

در سراسر دورانی که رهبران فلسطین دست به دامن امریکا و غرب شده اند، فلسطین بازنده بوده است و امروز فلسطینی ها مالک تنها ۲۲ درصد خاک خود هستند.

مقاومت قهرمانانه توده های فلسطینی با همه خیانت های دولت های دست نشاندۀ عرب برای نزدیک به سه دهه الهام بخش مبارزات مردمی در سراسر جهان است. رهبرانی چون جورج حبش که به نبرد خلق باور داشتند، سکاتدار این مبارزات بودند و شاعر نامداری چون محمود درویش زبان همین مبارزه غرور آفرین بود. هنگامی که عرفات یکجا با اسحاق رابین معاهده صلح «اسلو» (سند تسلیم فلسطین به اسرائیل) را در سال ۱۹۹۳ امضاء کرد محمود درویش او را «سلطان احتضار» نامید و گفت «تاج و تختت جسد توست».

امریکا که همیشه به بازوی نیروی نظامی اش و به بهانه دفاع از آزادی در کشورهای فقیر مداخله کرده است در حالی در برابر حق عضویت فلسطین می ایستد و حمایت بی قید و شرط خود را از اسرائیل اعلام می دارد که جت های جنگی اش مصروف بمباردمان شهرهای لیبیا می باشند تا برای مردم آن کشور «آزادی» به ارمغان بیاورد .

در تازه ترین مورد از مداخلات «بشر دوستانه» هفتاد هزار تن در لیبیا کشته و یکی از آبادترین و ثروتمندترین کشورهای شمال افریقا به ویرانه ای چون کابل ۱۳۷۲ مبدل گردیده است. کشتار هزاران تن کارگر فقیر سیاهپوست که در لیبیا مشغول کار بودند و قتل فجیع معمر قذافی و پسرش به دست اوباشان تا دندان مسلح به عوض محاکمه دیکتاتور پیشین نشان داد که از این بهارآوران عرب تنها انتظار خار باید داشت نه این که به ابتدائی ترین ارزش های انسانی احترام بگذارند.

کشورهای عربی، ترکیه و ایران از مسأله فلسطین همیشه استفاده ابزاری کرده اند. کشورهای عربی قلاده بند امریکا اصلاً جرأت رویارویی با اسرائیل را ندارند و ترکیه در حالی سنگ حمایت از فلسطین را به سینه می کوبد

که از روابط کامل دیپلماتیک و نظامی با اسرائیل دل‌کنده نمی‌تواند. ایران هم که از «شیوه مدیریت جهانی» به دست شیطان بزرگ ناخرسند است تا «آخرین قطره خون فلسطینی‌ها با اسرائیل خواهد جنگید»؛ احمدی نژاد که بر سر چاه جمکران اسرائیل را دُن کیشوت وار از روی نقشه دنیا محو می‌کند در بیانیه اش در مجمع عمومی سازمان ملل مطرح شدن عضویت فلسطین را گامی به جلو دانست و همین.

خلق فلسطین با احیای سنن مبارزاتی بی‌امان خویش سرانجام به آزادی از چنگال اشغالگران اسرائیلی دست خواهند یافت نه با التماس و درخواست در مجامعی که در انحصار کشورهای امپریالیست و زورگویان است.